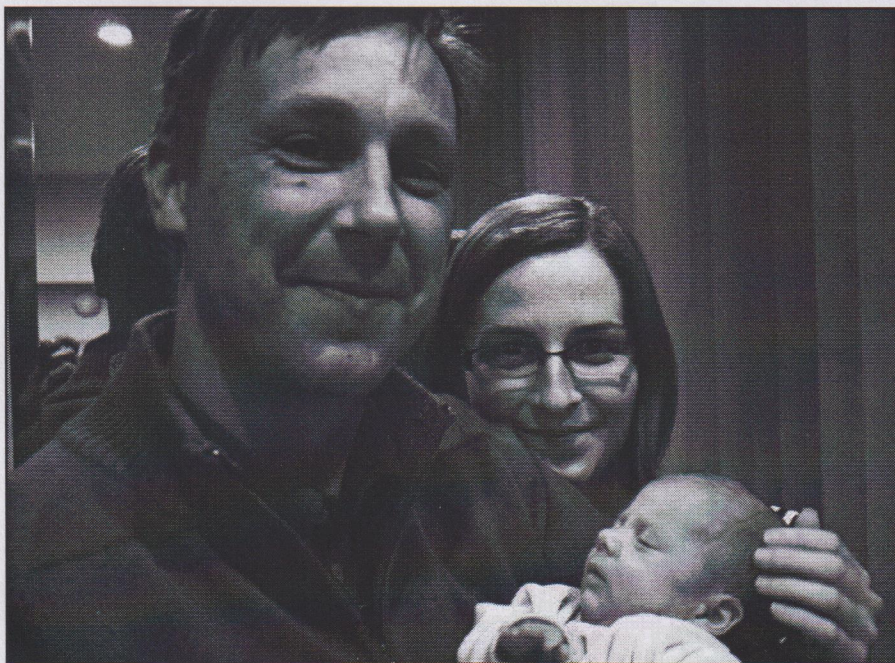

PŘÍMO V DIVADLE JSEM NERODILA

Simona Bezoušková je tajemnicí poroty a odbornou pracovnící NIPPOS-ARTAMA, která má Divadelní Děčín na starosti. Letos si na přehlídku přivezla čerstvě narozeného syna Vojtíška. A redakce Zpravodaje zjistila, že se narodil téměř při představení.

Ríká se, žeš rodila snad přímo v divadle. Jak to tedy bylo?

Nerodila jsem přímo v divadle, ale bylo to tak, že jsme s Vojtíškem měli potřetí v řadě zvučit a svítit inscenaci DIVADLA (bez záruky) PRAHA. A teď nevím, jestli byl Vojtíšek na to představení tak zvědavý, nebo jestli si na ně udělal při předchozích dvou příležitostech tak negativní názor, že mě nenechal dozvučit a dosvítit to třetí. Ať tak nebo tak, nezbylo nic jiného než volat sanitku a jet rodit.

Šíří se také informace, že jsi úmyslně rodila o něco dřív, abys stihla přehlídku v Děčíně...

Původní dohoda s mým zaměstnavatelem byla podle řádného ter-

mínu porodu taková, že zajistím všechny přípravné práce a v Děčíně mě pak zastoupí Milan Strotzer. Ale Vojtíšek mi tím, že se narodil o dva a půl měsíce dřív, umožnil stihnout i přehlídku.

Ty ses na mateřství evidentně připravovala už loni, protože právě od loňského roku funguje v Děčíně i dětský koutek...

Fámu, že jsem loni zavedla dětský koutek protože jsem plánovala, že se narodí Vojtíšek, bych ráda vyvrátila. Tak to opravdu není. Dětský koutek jsem původně zavedla na žádost Jitky Strejcovské a Pavlinky Schejbalové. V naší generaci se začaly rodit děti, a to byl ten důvod. A je pravda, že se mi to teď vlastně hodí.

Dětský koutek je v Děčíně i letos. Jsou už přihlášeny nějaké maminky s dětmi?

Nejočekávanější dítě je samozřejmě Bětuška Schejbalová a dál se uvidí. O existenci dětského koutku ví jak soubory, tak místní diváci.

Z Děčína se postupuje na Hronov. Bude dětský koutek i tam?

Pravděpodobně ne. Ale hronovské záležitosti nemám na starosti já, to je otázka spíš na Milana Strotzera.

Jak moc je pro matku s dítětem složité účastnit se přehlídky?

Samozřejmě je to složitější. Já to mám o to snazší, že tu s Vojtíškem nejsem sama. Přítel mi hodně pomáhá, bez něj by to nešlo.

Pro mě jako pro muže je mateřství španělská vesnice. Ale nedá mi se nezeptat, jestli se nějakým způsobem nezměnilo tvoje vnímání divadla? Připadají ti teď třeba děti na jevišti roztomilejší než dřív?

Je pravda, že kluci, kteří modelovali slavnostní zahájení, mi asi připadali mnohem roztomilejší, než bych je zřejmě vnímala před rokem, ale nevím. Jednu změnu ale upozorjuji: jak pracuju především doma, v intervalech mezi krmením, v době, kdy Vojta spí, změnil se mi způsob práce. Musím si ji jinak zorganizovat. Dřív jsem slýchávala o tom, že matky jsou v práci rychlejší a schopnější. Nevěřila jsem tomu, ale teď se mi potvrdilo, že to tak skutečně je. Stíhám stejné penzum práce, jako předtím v kanceláři, a přitom ještě krmit, přebalovat a starat se o syna. S Vojtíškem chodím i do kanceláře, kde ho kolegyně obdivují za to, jak je hodný, úžasný a neruší.

Chodí Vojtíšek už i do divadla?

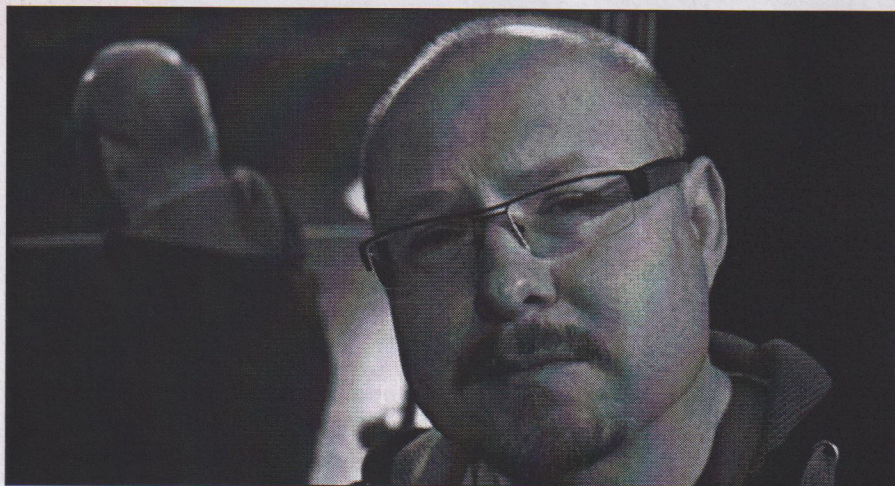
Ano, už v divadle byl. Poprvé to bylo ve dvou měsících, kdy jsme šli na představení DIVADLA (bez záruky) PRAHA. Vrátili jsme se na „místo činu“, z čehož jsem měla trochu obavu. Ale kdyby jedna z postav ve hře nezařičela: „Probudte se Harry!“, tak by se Vojtíšek neprobudil a dokoukal by celé představení.

-das-

NEJVĚTŠÍ PROBLÉM JSME MĚLI S ROZČAROVÁNÍM

Rozhovor s režisérem Josefem Hošicem

J. Topol: Hodina lásky
Divadelní studio „V“ Brno
režie: Josef Hošic

Kdo vybral tento text? Vy, dramaturg, nebo sami herci?

Vybral jsem ho já. Myslel jsem na něj už několik let, hrozně se mi líbil. Topol se mi líbí celkově. Zvláště v dnešní době, která je užvaněná. Ale u něj je právě každé slovo, které řekne, důležité. Ve hře je hodně textu, hodina, ale každé slovo je něčím podložené, nějakým prožitkem, něčím, co on prožil.

Hodina lásky se v českých divadlech opravdu moc nehraje, známější je spíš Kočka na kolejích.

Nehraje se skoro vů-

bec. Hrála se v Divadle za branou, pak se hrála po revoluci, když se uvádělo souhrnné Topolovo dílo v Rubínu, pak ji hrálo jednou jedno poloprofesionální divadlo a od té doby se nehrála.

Text je lyrický, poetický, bez velkého děje – to není jednoduché inscenovat. Se kterou částí jste se nejvíce prali?

VÝKŘIK ZE HRY

„Elo, já jdu!“

S koncem, kde přichází rozčarování. Nevím, jak jsou na tom herci, ale určitě si také prožili rozčarování z toho, když s někým žijeme a najednou zjistíme, že je úplně jiný, než jsme si mysleli. Nastává rozčarování, je to určitá fáze v tom vztahu.

Nakouzl jste to, takže: jak moc herci vkládali do inscenace své zkušenosti?

Hodně. Hlavně hlavní představitelka. My jsme Hodinu lásky poprvé dělali jako studentské představení, a tehdy se rozešla s jedním chlapcem. A pak, když jsme zjistili, že na to diváci reagují a že to vyšlo dobře, jsme dělali oficiální premiéru a ona se znovu s někým rozházela. Takže ten prožitek měla vlastně skutečný.

Říkáte, že máte Topola rád a že jste si tento text tak trochu vysnil. Budete se pouštět do další jeho hry?

Ano, chtěl bych dělat právě tu vzpomínanou Kočku na kolejích. A se stejným obsazením. Ale záleží na tom, jestli se nám bude hodit do repertoáru a jestli mi to dramaturg schválí. A taky jestli budou chtít herci.

-das-

PŘEVAŽUJÍCÍ DŮRAZ NA LYRIKU

Prvním představením letošního Divadelního Děčína byla Topolova *Hodina lásky* v nastudování Divadelního studia „V“ z Brna (režie Josef Hošic). Předloha nezapře, že není divadelním textem (i když lze jistě připomenout někdejší úspěšnou inscenaci Otomara Krejčí v Divadle za branou), ale že byla psána jako rozhlasová hra, která klade důraz na lyriku a má blíže k básni než k divadlu.

Inscenace brněnského souboru se snaží o zobrazení vnitřních vztahů a situací a do jisté míry se hercům daří střihy v čase a místě, takže pro diváka je čitelné, kde a kdy se oba protagonisté potkávají a pohybují. Méně už ale funguje ono vnitřní pnutí mezi nimi. Lea Surovcová se v postavě Ely snaží o strukturování své postavy, jejích hrátek, myšlenek, prožitků i postojů, ale nena-

chází odpovídající reakci u Zdeňka Poláka, z jehož postavy Ela nemáme možnost přechítst jeho postoje - jeho interpretace se soustřeďuje více na intonační krásu básnického jazyka, než na proměnlivé vnitřní stavy postavy.

Podobně tomu bylo u postavy Teti (Alena Michalová) - jak v jejích promluvách, které působily trochu jak záznam, tak v zřetelnějším postoji Ela k ní. Pak i pauzy zůstávají nenaplněné a převažující soustředění na lyričnost diváka poněkud zahlcuje a působí jednotvárně.

Přesto je jasné, že protagonisté řeší konec vztahu a co dál, co s láskou, která vyprchá. Ale závěrečnou pointu Topolovy předlohy - sílu prázdnoty, která zůstává, se v plné síle ve včerejším představení sdělit nepodařilo.

-ex-

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

S *Hodinou lásky* jsem měl jeden jediný problém... hluboké a existenciálně vypjaté dialogy jsem často ani Muži, ani Ženě, nevěřil.

Z Muže jsem necítil, zda-li odchází, protože chce, nebo že musí, popř. se tyto polohy prolínaly. U Ženy vypadalo nevěrohodně, že by jí, byť na chvílku, mělo z jakéhokoli důvodu vadit, že On chce odejít.

Teta a její neintonované písně, jejichž smysl mi zůstal utajen, rozpačitý dojem jen umocnily.

Vladimír Jindra, Děčín

Když se rozhodnete přihlásit se na školu smyku, doporučuji nedorazit na autodrom ve voze vybaveném automatickou převodovkou, ABS, protiskluzovým systémem apod.

René Vápeník, náruživý golfista

Neviděl jsem, ale kamarádům se to moc líbilo.

Pavel Panenka, DS K. Čapek Děčín

TÉ OHAVNOSTI NENÍ DŮVOD TLESKAT

Rozhovor s Michalem Reifem (MR), Jaroslavem Hemalou (JM), Janem Říhou (JŘ),
Vítom Jakubcem (VJ), Martinem Kožušníkem (MK) a Evou Jakubcovou (EJ)

Umí někdo z vás opravdu hrát na hudební nástroj?

MK: Na několik.

VJ: Klavír, bicí.

Pořád ještě hrajete?

VJ: Na bicí už není čas a na klavír jen příležitostně.

Také Beethovena?

VJ: Ne, to ne. Maximálně Pro Elišku.

A vy hrajete na co?

MK: Hrál jsem na akordeon, syntezátor, v současné době na kytaru, na flétnu, digeridoo, bubínky a podobně.

JH: A hrozně hezky zpívá.

JŘ: Proto v tom představení na nic nehraje.

Zažíváte jako umělci podobné situace, jako postavy ve vaší inscenaci?

JŘ: Zažíváme to denně.

VJ: Když se ta situace převráťtí na divadlo, tak každé zkoušení je na úkor něčeho. Když třeba máme rodinu, tak vždy si z ní něco vezmeme, například čas, na úkor našeho divadla.

Říkali jste si někdy během zkoušení: Teď se poznávám?

JŘ: Spíš když jsme utíkali od rodin, tak jsme se cítili jako ty postavy. Teda alespoň já. Protože naše rodiny se na nás dívaly stejně jako syn na ty čtyři co zkouší a nechtějí být rušeni. My jsme vypadali podobně, protože jsme poměrně spěchali a zkoušeli jsme několikrát týdně, po večerech, do noci. To u nás není zvykem.

MR: Ještě jsme nikoho ne-

zabili, ale...

JŘ: Trošku se to na nás podepsalo.

Jak jste se dostali k textu? Už hrajete druhou hru od Rovnera po sobě.

VJ: Režisér si pročítá různé synopse her, které si myslí, že by ho zajímaly, a poté si nechá hru poslat, nebo si ji sežene někde jinde. Shodou okolností padl na hru, která se mu líbila a byla to

VÝKŘIK ZE HRY

„Koule, tomu se říká mít koule!“

hra od autora, jehož hru jsme hráli loni. Jenomže nebyla přeložena.

Čili překlad je dělaný speciálně pro toto představení?

EJ: Je dělaný na zakázku a je k dispozici v Dili. Ale byli jsme první, kdo hru v tomhle překladu hraje.

Přiznám se, že jméno překladatele slyším poprvé.

JŘ: To je dvorní překladatel Eduardo Rovnera.

Takže jste se s ním zkontaktovali, dohodli se a on vám hru přeložil.

JŘ: Přesně tak.

Jaký je pocit hrát celé představení na kolečkovém křesle?

MR: Na začátku jsem si musel zvykat. Trochu mě chytala záda. Ale už je to lepší.

MK: Teď mu dělá problém zase chodit.

MR: Ono to křeslo je ještě na-

E. Rovner: Kvartet

Divadlo PRKNO - SUZAT

Veverská Bítýška

režie: Pavel Vašíček

víc nestabilní, takže také trvalo pár týdnů, než jsem se naučil se na něm naklá-
nět tak, abych nespádl.

Jak se vám všem dnes hrálo?

VJ: Já, jako Kurt, jsem měl chuť vzít smyčec a sešvihat celou první řadu. Nechápu proč, ale prostě je seřezat do latě.

JH: Jsou to děti. Myslím, že to je nevhodné publikum pro toto představení.

MK: Normálně se během představení vytvoří hustá atmosféra, která by se dala krájet a ke které dnes bohužel nedošlo.

VJ: No ono k ní došlo, ale byla až ve třetí řadě. Ale my ji tolik necítili přes hráz ruchu v první řadě.

JH: Třikrát šel někdo kouřit... teda chci říct, na záchod.

VJ: V podstatě je cílem představení, aby lidé byli na konci tak opatření, že by ani netleskali, protože konec je tak tvrdý, že není důvod tleskat té ohavnosti, které ti chlapi docílí. Ale dnes to nešlo přes tu zeď v první řadě, která možná rozčilovala i vás, jako diváky.

Já seděl v té první řadě.

VJ: Aha, takže to jste byl celou dobu vy?

JŘ: Takže je vlastně dobře, že se nesešvihal.

Už máte další titul?

EJ: Ono je to zatím tak nějak v plenkách. Něco se rysuje, ale teď budou prázdniny, takže se to neřeší.

-ad-

TEZE BEZ SILNÉ VÝPOVĚDI

Divadlo Prkno – SUZAT z Veverské Bítýšky sáhlo po hře Eduardo Rovnera Kvartet, s podtitulem „absurdní komedie o necitelnosti a netoleranci“. Je třeba předeslat, že tato hra nepatří k autorovým nejzdařilejším. Je to v podstatě teze zobrazující jednu myšlenku a jednu situaci, hned v prvním dialogu se dozvíme úplně všechno a dál už není moc co odhalovat: lze i odhadnout, že žena a syn budou v závěru zabiti.

I tak se lze domnívat, že by na základě této předlohy mohla vzniknout zdařilejší inscenace, než ta v režii Pavla Vašíčka, jejíž představení jsme včera viděli. Především se soubor minul s volbou žánru. Absurditu a grotesku nelze hrát absurdně, groteskně a především tak urputně jako tomu bylo v tomto případě. Naopak reálné jednání může dodat situaci na přesvědčivosti, jak nám v některých místech naznačil Vítá Kubec v postavě Kurta. S

tím souvisí i scénický prostor, v němž se představení odehrává. Tím, že je řešen náznakem, může se stát, že divák i neumělou hru na imaginární nástroje bere jako divadelní konvenci a může se domnívat, že jde o skutečnou zkoušku orchestru a skutečný koncert. Pak už ale není o čem hrát. Zatímco kdyby se vše odehrávalo v realistickém pokoji a pak se objevily imaginární nástroje, už bychom je nebrali jako divadelní konvenci a mohli hledat hlubší význam. A pokud by herci hráli civilně, v upravených parukách a imaginární nástroje ovládali perfektně (protože neupravené paruky a nedokonalá hra jdou proti ideji hry), pak bychom mohli uvěřit tomu, že jde o bandu demagogů, kteří odstraní všechny, kdo nejsou s nimi. Pak by mohlo jít o skutečně silnou výpověď. To se ale bohužel v případě této inscenace nepodařilo.

-ex-

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Bezpochyby velmi slibné téma nebylo na můj vkus rozehráno tak, jak bych u muzikantů čekal (ano, můžou to být podivíni, ale takto afektovaní?). Mrazilo by mě, pokud by vše, co není Beethoven, hudebníci přehlíželi a ignorovali s lehkostí a skrytou necitlivostí. Impulzivnost a křik, který od začátku již neměl kam gradovat, mi vadil. Kdyby všichni interpreti ubrali, zesílil by, podle mého soudu, výsměch cynismu a egoismu. Škoda, hádky ve Společnosti (DD2009) byly více jak věrohodné. Ty letošní jen karikovaly.

Vladimír Jindra, Děčín

Pěkná alegorie. Na začátku nasadili moc a okamžiky vražd tolik nevyzněly. Také bych se rozhodl, zda mizerné, či dokonalé napodobování, tohle bylo napůl. Ale jinak dobré. Pomohla by šarže.

Pavel Panenka, DS K. Čapek Děčín

Seděl jsem na balkóně a připadal si jak v hereckém soláriu.

René Vápeník, náruživý golfista

KOMEDIE NÁS PROSTĚ BAVÍ

Rozhovor s režisérkou Gabrielou Vaškovou

Váš soubor vznikl v roce 2008, což je poměrně nedávná doba. Jak k tomu došlo?

Divadlo JakoHost se tak jmenuje proto, že se skládá z několika členů, kteří již hráli v divadle Dialog. Jsou to lidé poskládaní z různých souborů a proto si tak začli říkat.

A fungují ještě ve svých původních souborech?

Určitě, protože my máme stálou scénu divadla Dialog, kde je v současné době jedenáct souborů. A herci hrají třeba ve dvou nebo ve třech z nich. Nebo když někdo někoho potřebuje, například když teď dělám novou hru a potřebuji do ní nějakého kluka, tak si ho mohu vzít z jiného souboru.

Půjčování herců mezi soubory není žádný problém?

Ne, vůbec ne. Soubor Jako-

Host má zhruba patnáct stálých členů, ale když potřebujeme někoho navíc, tak není problém si ho vypůjčit.

A jaký byl popud ke vzniku tohoto jedenáctého souboru?

Pár lidí se domluvilo a nazkoušeli spolu představení, které bohužel nešlo udělat pod hlavičkou jiného souboru, a proto vznikl soubor JakoHost. Všichni to jsou ale divadelníci, kteří hrají divadlo už dlouhou dobu.

Máte zkušenosti s dotacemi z Evropské unie?

Myslím, že ne, že vše funguje pod záštitou města Plzně, ale teď máme možnost, pokud by vše dopadlo dobře, jet s tímto představením do Jižní Koreje. Takže jsme zažádali ministerstvo kultury, budeme žádat město

VÝKŘIK ZE HRY

„Co to je? Cvrček. Nemocnej.“

Plzeň a samozřejmě, pokud by to šlo, tak možná i EU.

Jak se přihodilo, že pojedete do Jižní Koreje?

Protože jsme hráli představení v Horažďovicích, kde mělo velický úspěch, narozdíl od toho dnešního. Tam nás viděla paní Lázňovská a doporučila nás do Jižní Koreje. Ale to vše je zatím ve hvězdách, není jisté, zda tam vůbec pojedeme.

Z fotografií jsem si všiml, že

J. Dell, G. Sibleyras: Ať žije Bouchon!

Divadlo JakoHost Plzeň

režie: Gabriela Vašková

jste zvyklí hrát v daleko menším prostoru.

Právě. Dneska nás prostor opravdu velmi rozhodil a nic nešlo přes rampu.

Jak stará je hra Ať žije Bouchon?

Tuším, že je z roku 2006. My jsme byli první soubor v České republice, kdo uvedl tuto hru na jeviště a poté Příbram, která je profesionální divadlo.

Čili vaše představení byla česká premiéra hry?

Ano, byla.

A jak jste na ten text narazili?

V roce 2006 vyšel text hry v Dili, takže tam. Hledali jsme něco s menším obsazením a dramaturg Pavel Bárta mě upozornil na Bouchon, a tak jsme na něm začali pracovat.

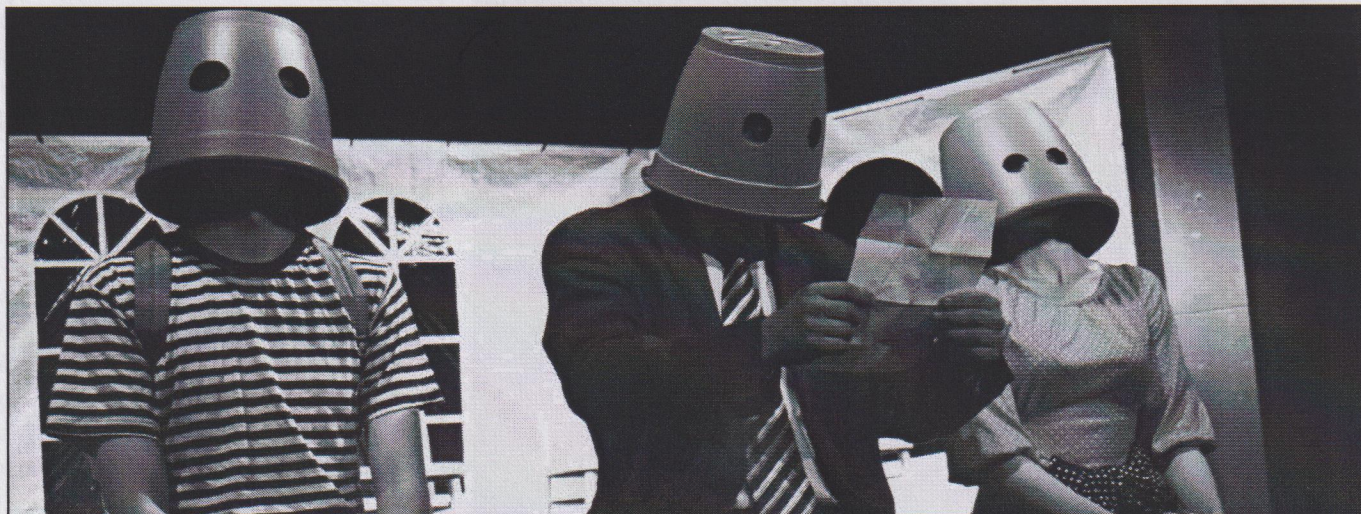
Kolik z výsledného tvaru je dáno improvizací? Mám na mysli narážky na české realie, nebo na prezidenta Obamu.

Dnes nebyla improvizace žádána, protože se herci snažili udržet temporytmus. Normálně, když hrajeme na naší scéně, tak je vždy nějaký vyimprovizovaný vtip. Ale například ten Obama vznikl během zkoušení.

Zmínila jste, že plánujete další hru. Jakou?

Právě zkoušíme ruskou komedii Sebevrah od Nikolaje Erdmana. Nás komedie prostě baví.

-ad-

DIVADELNÍ INSCENACE NEBO SITCOM?

Hra *Ať žije Buchon!* francouzských autorů Jeana Della a Gérarda Sibleyrase je jedním z mála pokusů o současnou politickou satiru. Vtipný nápad, jak člověk na absurditách ždímá peníze z evropských fondů je bohužel víceméně anekdotou, která nás zpočátku baví, ale při dalším rozvíjení už nabízí jen tu méně, tu více zdařilé vtipy. Svou formou má předloha daleko blíže k televiznímu sitcomu než k divadelní hře – vrší jednotlivé bláznivé situace, které přestávají být uvěřitelné (například vytvoření státu). Čím více graduje absurdita, tím víc se vytrácí satirický rozměr. V sitcomu nepotřebujeme myšlenkový oblouk, ale na divadle ano.

Divadlu JakoHost z Plzně (režie Gabriela Vašková) je třeba rozhodně přičíst k dobru, že předlohu výrazně zkrátil, ale také k tomu dodat, že pokud chtěli udržet anekdotický charakter inscenace, měl tak učinit ještě razantněji. Hez-

ké situace a misanscény, jakými jsou například lepení hvězdičky doprostřed vlajky Evropské unie, reakce Odetty a prezidenta na líbání Nicolase s Flapi, nebo „folklórní“ tanec Odetty, střídají situace na úrovni naivního studentského humoru. Zajímavým nápadem, který se snaží pomoci zlidštění postav (v předloze traktovaných bez hlubšího zázemí) je vztah Odetty ke starostovi-prezidentovi a také využití výměny role úředníka z Bruselu z textové předlohy za úředníci, a tím vztah Nicolase a Flapi.

Plzeňský soubor nezapře svoji poučenost a cítíme z inscenace snahu o vědomé budování celku, ale slabiny předlohy se bohužel překonat nepodařilo, zvolené režijně scénografické řešení mu nepomohlo tematicky ani žánrově, takže má jeho jevištní konání stále blíže k ztřeštěnému (vícedílnému) sitcomu než k divadelní inscenaci.

-ex-

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

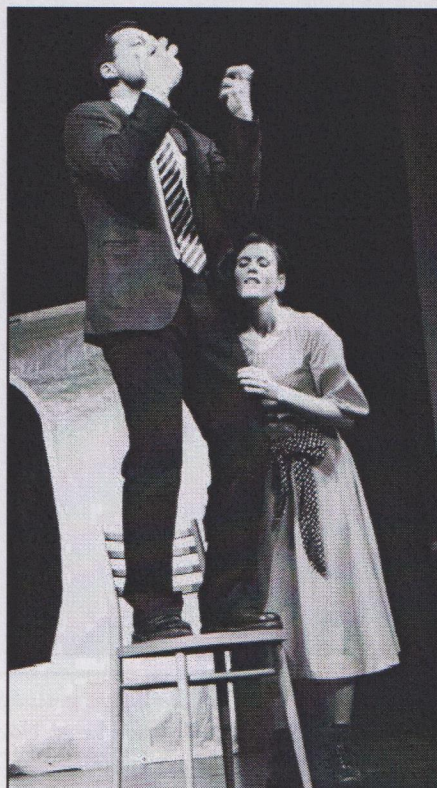
Škoda. Nejméně dva disponovaní herci, ale vyznívá to nevěrohodně. Dělat srandu holt sranda není.

Pavel Panenka, DS K. Čapek Děčín

Tuto inscenaci jsem díkybohu před několika měsíci viděl ve stejném hereckém obsazení, ale rozdílné interpretaci. Tomu večeru jsem dnes věnoval 105 minut tiché vzpomínky... Ať zas ožije Bušoooo!

René Vápeník, náruživý golfista

KOMPLEXNÍ PEDOLOGICKÝ ZÁŽITEK

Hra anonymních autorů Slavnostní zahájení, kterou diváci mohli shlédnout od 14:02, byla poctivým pokusem o latentně rudimentární exploataci juvenility. Není jasné, proč se autor pod dílo nepodepsal, protože, ačkoli představení trvalo pouhých dvacet minut, jednalo se o jednoznačný sukces.

Text hry je založen především na textu. A jako takový nenabídl inscenátorům mnoho možností k výtvarné, teatrální, ba ani v nejširším slova smyslu totální vizuální podívané, hodné jednadvacátého století. Inscenátoři (též z nepochoptelných důvodů anonymní) to správně pochopili jako přednost a vystavěli na principu chudého divadla stylově čistý divácký zážitek.

Samotné představení odstartovaly dívky s bubny, perkusemi a chlapcem. Africké rituální rytmy navodily v hledišti správně divošskou náladu. Poté dorazily hlavní hvězdy večera. Herci Michal Douša a Vojtěch Grubr sice zatím neoplývají závratnou výškou, ale o

to větší měl jejich výkon hloubku. Forbínový výstup v jejich podání odkazoval na nejlepší tradici dvojic Voskovec - Werich či Jů a Hele.

Až dětsky čistý humor, odzbrojující suverenita či makrostavba mikrosituací - to jsou hlavní zbraně, kterými dostali publikum do kolen. Herci nedostali vlastně žádný prostor, ale dokázali ho beze zbytku využít. Ani osvětlovač je nenechal ve štychu, když celé jeviště citlivě nasvítily pracovními světly.

Jako drobná chyba vyznělo snad jen malé faux pas ve foyer - když už má inscenace k dispozici zdatný a veliký orchestr, je škoda nepustit ho na jeviště. Aspoň z playbacku.

Slavnostní zahájení, tato vrcholná filosofická klauniáda, si právem získalo srdce diváků, což dokazoval častý aplaus na otevřené scéně. Na závěr je možné dodat snad jen toto: ano, je to dobré, je toho akorát a je to tohleto. Jen tak dál.

-das ad-

Zpravodaj XIX. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Děčín 2010. Redakce: Lenka Novotná, Adam Doležal, David Slížek.
Vydává Městské divadlo Děčín. Náklad 100 výtisků.

DNES

PÁTEK 7. KVĚTNA 2010

10.00 DS Rachtámiblatník Praha /
režie: Antonis Arabadzis

E.E. Schmitt: **Hotel mezi
dvěma světy**

14.00 Rozborový seminář (Hotel
mezi dvěma světy)

15.00 DS Ty-já-tr CO?! Praha /
režie: Radka Tesárková

Leo Birinski: **Raskolnikov**

19.00 Rozborový seminář (Raskol-
nikov)

20.00 Mršta Pršta při ZUŠ
Kouřim / režie: Martin Drahovzal
Martin Drahovzal podle románu
Ch. de Laclos:

**Valmontovy nebezpečné
známosti**

23.00 Rozborový seminář
(Valmontovy nebezpečné známosti)

ZÍTRA

SOBOTA 7. KVĚTNA 2010

10.00 Divadlo Zdrhovadlo Klášte-
rec nad Ohří / režie: Václav Polda
Bohumil Hrabal, Václav Polda:

Příliš hlučná samota

13.30 Divadlo v Lidovém domě
Vsetín / režie: Petr Filgas

N.V. Gogol, M. Sladkowski: **Hráči**

16.00 Rozborový seminář (Příliš
hlučná samota, Hráči)

18.00 Geisslers Hofcomoedianten
Kuks / režie: Petr Hašek

Fitzli Putzli: **Fitzli Putzli**

20.00 FAMUS – ING Kolektiv
Frýdek Místek / režie: ING Kolek-
tiv

ING Kolektiv: **Fotr**

22.30 Rozborový seminář (Fitzli
Putzli, Fotr)